CHƯƠNG 2382

Lần sau không dám giả làm sư huynh nữa

“Tiền bối và đạo hữu, là người đến từ Thần Quốc Vấn Đỉnh sao?”

“Chúng ta muốn xin vài viên thần đan!”

Mấy tu sĩ Thần Tôn cảnh mặt mày đầy vẻ mong đợi.

Vạn Kỳ Liễu dường như đã sớm chuẩn bị, trên mặt nàng treo nụ cười ôn hòa, nói: “Được được được, đương nhiên là được!”

“Các ngươi muốn loại thần đan nào?”

“Ta muốn Linh Xu đan, có cực phẩm không?”

“Ta muốn một viên thần đan có thể nhanh chóng khôi phục bản nguyên, có cực phẩm không?”

Vạn Kỳ Liễu cười ha hả lấy đan dược ra giao dịch, còn Hạ Nhân nhân lúc này mở thần thông của Hư Không Chân Mục, bắt đầu quét mắt quan sát đám người Thần Tôn cảnh này.

Phần lớn những người đến đây hẳn đều là kẻ tham gia đại tỷ thí.

Nơi ánh mắt quét qua, ngoại trừ một số kẻ dùng công pháp đặc biệt che giấu thần khiếu, những người có thể nhìn thấy đều là tuyệt thế thiên kiêu có ba mươi ba, ba mươi bốn thần khiếu.

Thấp nhất cũng là ba mươi hai thần khiếu.

Hạ Nhân không nhịn được hít vào một hơi lạnh: Thiên kiêu tụ hội cả rồi!

Vạn Kỳ Liễu vừa giao dịch xong với đám hậu bối này thì đã có người hướng về phía nàng hét lớn: “Người đến đây chính là Thần Đế của Thần Quốc Vấn Đỉnh sao?”

Hạ Nhân và Vạn Kỳ Liễu đồng thời quay đầu, nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy một kẻ mặc đạo bào màu tím đang nhìn bọn họ.

“Không sai...” Vạn Kỳ Liễu nói: “Bản đế chính là phụ thần của Thần Quốc Vấn Đỉnh, Vạn Kỳ Liễu!”

“Tốt!” Kẻ mặc áo bào tím nói: “Bản đế họ Cố... Ta nghe nói gần đây Đạo Chủ của Thần Quốc Vấn Đỉnh đã thu nhận một đệ tử, tên là Vương Đôn đúng không?”

Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại: Hay lắm...

Chẳng lẽ tên này đến tìm ta gây phiền phức?

“Đúng...” Vạn Kỳ Liễu nói: “Quả thực là vậy, không biết Cố Đế có gì chỉ giáo?”

“Hừ...” Cố Đế hừ lạnh một tiếng, nói: “Có gì chỉ giáo?”

“Tên đệ tử này của các ngươi, năm xưa ở vùng đất sụp đổ đạo tắc, hoàng tuyệt địa đã cưỡng ép cướp lấy Hồng Mông Chí Đạo Chung vốn thuộc về Cố gia chúng ta, sau đó còn cướp đi Cố Kinh Hồng của Cố gia chúng ta...”

“Chuyện này, ta đang định hỏi các ngươi đây!”

“Đây chính là Vương Đôn sao?” Cố Đế lạnh lùng nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân mặt mày chua chát: Mẹ kiếp, ta cướp Cố Kinh Hồng từ lúc nào vậy?

Hơn nữa, ngay lúc này, Cố Bạch Bình đang ở trong không gian bên trong cơ thể hắn cơ mà!

“Cố Kinh Hồng nào?” Hạ Nhân nhìn Cố Đế, nói thẳng: “Ta chưa từng gặp Cố Kinh Hồng... Ta bắt Cố Kinh Hồng của các ngươi từ lúc nào?”

Cố Đế lập tức nổi giận, nói: “Ngươi còn không chịu thừa nhận?”

Hạ Nhân nói: “Chuyện ta chưa từng làm, tại sao phải thừa nhận?”

“Nếu ngươi không tin, ta có thể lập lời thề!”

“Ta thật sự không bắt Cố Kinh Hồng nào cả, đừng nói là bắt... ta còn chưa từng gặp nàng ta!”

“Lập lời thề?” Cố Đế cười lạnh: “Lập lời thề thì có tác dụng gì?”

“Hôm nay ta bắt ngươi lột da rút gân, tiện thể lục soát hồn phách của ngươi... Đến lúc đó ngươi có bắt nữ nhân của Cố gia ta hay không, chẳng phải sẽ biết sao?”

Hạ Nhân hoàn toàn không ngờ Cố Đế chẳng nói chẳng rằng, vừa xuất hiện đã lập tức vươn tay chộp tới.

Đó là cảm nhận đầu tiên của Hạ Nhân.

Rất đơn giản, Hạ Nhân có thù với nữ nhân Vạn Kỳ Liễu này. Lúc này nếu Vạn Kỳ Liễu ra tay thì hắn còn có thể sống sót, còn nếu Vạn Kỳ Liễu không ra tay, khoanh tay đứng nhìn, vậy thì hắn thật sự xong đời.

Đến lúc đó, lão tử chết rồi, Vạn Kỳ Liễu vẫn có thể đưa cháu trai Vạn Quân Hương của mình đến tham gia đại tỷ thí ở bí cảnh Kim Ấn.

Ai mà biết nữ nhân này sẽ lựa chọn thế nào?

Hạ Nhân thử chỉ dùng thần thông Hư Không Tật Động để rời đi.

Đối phương không phải Không Gian Thần Đế, nhưng một đòn tiện tay này lại hoàn toàn phong tỏa hư không xung quanh Hạ Nhân.

Hạ Nhân chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay lớn của vị Thần Đế kia từng chút một hạ xuống, bất lực không thể làm gì.

“Đáng chết...” Đúng lúc này, Vạn Kỳ Liễu mà Hạ Nhân không hề coi trọng lại quát lên một tiếng giận dữ. Nàng nâng bàn tay ngọc, trong nháy mắt đánh tan chiêu thức Cố Đế thi triển.

Vì sức mạnh của hai người đều được thu liễm nên không gây ảnh hưởng đến các tu sĩ cấp thấp trên quảng trường.

Hắn không ngờ nữ nhân Vạn Kỳ Liễu này lại thật sự ra tay.

“Cố Đế... Ta kính trọng ngài là tiền bối, vậy mà ngài lại không coi thiếp thân ra gì, ép người quá đáng như vậy, chẳng lẽ không đặt Thần Quốc Vấn Đỉnh của ta vào mắt sao?”

“Không dám!” Cố Đế nói: “Ta chẳng qua chỉ muốn biết chân tướng mà thôi, Vạn đạo hữu cần gì phải lo lắng như vậy?”

“Yên tâm đi, đợi sau khi ta sưu hồn phát hiện hắn không bắt Cố Kinh Hồng của nhà chúng ta, ta sẽ trả tên nhóc này nguyên vẹn cho ngươi, nói được làm được.”

Vạn Kỳ Liễu nói: “Ngươi nằm mơ!”

“Được được được...” Cố Đế hít sâu một hơi: “Nếu thần nữ đã mạnh mẽ như vậy, lão phu đành phải lĩnh giáo đôi chút rồi!”

Cố Đế đích thân ra tay mở một vùng hư không, đưa Vạn Kỳ Liễu bước vào trong đó.

Còn cuộc giao đấu trong hư không, Hạ Nhân không thể nhìn thấy.

“Phù...” Hạ Nhân thở phào nhẹ nhõm. Dù thế nào đi nữa, Vạn Kỳ Liễu cũng đứng về phía hắn.

Nhưng hai vị Thần Đế vừa rời đi thì lập tức lại có người khác đến tìm phiền phức.

“Ngươi là Vương Đôn đúng không?” Một vị Thần Đế mặc đạo bào màu trắng nhìn Hạ Nhân, hỏi một câu: “Không biết các hạ có quan hệ gì với Vương Bình?”

“Trong Thần giới có không ít người đồn rằng Vương Đôn ngươi và Vương Bình kia thật ra là cùng một người!”

“Ngoài Hồng Mông Chí Đạo Chung ra, trên người ngươi hẳn còn có Thất Chú Thư đúng không?”

“Nào nào nào... Để bản đế xem thử!”

Đang nói, Bạch y Thần Đế đã lại chộp về phía Hạ Nhân một lần nữa.

Hạ Nhân sắp nôn đến nơi: Mẹ kiếp... Ai mà biết Vương sư huynh rốt cuộc đã gây ra bao nhiêu chuyện lớn chứ.

Lần sau lão tử có chết cũng không dùng tên của Vương sư huynh nữa!

“Hừ...” Đúng lúc Hạ Nhân rơi vào cảnh cô lập không nơi nương tựa, lại có một tiếng hừ lạnh vang lên. Phụ thần thứ bảy của thành Tuyền Cơ đột nhiên đứng phắt dậy, phất tay đánh ra vô số ánh sao, làm tan rã công kích của Bạch y Thần Đế.

Tương tự, đòn này của hai người cũng đều thu liễm sức mạnh, dao động không lan đến những người khác.

“Phù...” Trong khoảnh khắc này, Hạ Nhân đã trải qua bốn lần đảo lộn cảm xúc.

Tốt tốt tốt... Quả nhiên đại nhân Phụ thần thứ bảy là người tốt.

“Công tử...” Hàn Hậu Chỉ đáp xuống bên cạnh Hạ Nhân, vẻ mặt quan tâm nói: “Ngài không sao chứ?”

Hạ Nhân nói: “Không sao, không sao... Sao ngươi lại đến đây?”

Hàn Hậu Chỉ nói: “Ta đã đoạt giải nhất trong đại tỷ thí của Thần Quốc Tuyền Cơ, giành được tư cách đại diện cho Thần Quốc Tuyền Cơ tham gia đại tỷ thí, cho nên ta đến đây!”

Ánh mắt Hạ Nhân sáng lên: Đúng rồi, mẹ kiếp, ta quên mất nô bộc này của mình có ba mươi bốn thần khiếu.

“A Di Đà Phật...” Một giọng nữ trong trẻo vang lên. Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, tà váy trắng gần như chạm đất khẽ lay động. Ân Phán Ương cũng đi đến trước mặt Hạ Nhân: “Công tử, nô... ta... lại gặp được công tử rồi!”